

Escapatòria

Un relat de: [Narcís Juanola](#)

La lluna es retallava sobre el cel fosc, com la pròtesi dental de la boca enorme del monstre. De tant en tant, un cotó negre la tapava del tot deixant-me en l'obscuritat més absoluta.

Avançava lentament. El fang m'arribava al turmell i a cada passa una força sorgida de les entranyes de la terra em xuclava cap el seu interior. L'olor fètida m'inundava el nas i em sentia els batecs del cor dins l'estretor resseca de la gola.

Cap rastre de brisa m'acaronava el rostre. Les mortes branques dels arbres es movien com els dits llargs dels moribunds en la convulsió de la seva llarga agonia. De sobte un núvol ho tenyia tot de sang i els udols dels llops es barrejaven amb les passes dels meus desconeguts perseguidors.

No tenia sortida. Sota els peus, els "crec-crec" dels ossos que, escampats per terra, aixafava en aquella escapada absurda i inútil. L'ermita, retallada sobre el pujol sorrenc, era només la petita esperança de cercar el perdó abans del final. Però no hi hauria perdó, acabaria esventrat sobre els altres cadàvers infectes i purulents dels que, com jo, no havien acceptat els avisos dels predicadors de la superstició i la ignorància.

No valia la pena continuar. Tot havia arribat a la fi. Sense pensar-m'ho dues vegades vaig treure la pistola de la butxaca de la caçadora i em vaig engegar un tret, escapatòria directa a la negror freda de l'eternitat.